

JÓKAI ÉS A MAGYAR ÜGY A KÜLFÖLDÖN

I. Terra incognita.

ZELÖTT 90 esztendővel, 1835-ben egy Orosz József nevű magyar publicista Lipcsében, *Terra incognita* cím alatt kiadott egy Magyarországról szóló ismertető munkát. Eleddig Terra incognitával a régi térképeken a kontinensek kikulatatlan részeit jelölték. Könyvének címéül Orosz Józseí azért választotta ezt a kifejezést, mert a XIX. század elején külföldön gúnyosan Magyarországra alkalmazták ezt a kitélt, annak jelzéséül, hogy hazánk természeti és egyéb viszonyait tudományosan még nem ismertették.

Az Orosz József megjelölése ma is helytálló, Magyarország ma is terra incognita, sőt ma még inkább, mint akkor volt. A bibliográfiából megállapítható, hogy a XVIII. században, amikor még latinul írtak és részben németül, több könyv jelent meg Magyarországról, mint a későbbi évtizedekben, amikor itthon önállóan magyarul műveltük a tudományt. A magyar vonatkozású könyvek bibliográfiája csodálatos gazdagságban tünteti fel azoknak az értékes munkáknak számát, amelyek abban a régi időben, részben itthon, részben külföldön megjelentek és tárgyalási nyelvük universalitásánál fogva világszerte elterjedtek és még ma is a külföldi könyvtárak Magyarországra vonatkozó állományának leggazdagabb és legbecsesebb részét alkotják.

Ezzel szemben azoknak az utóbbi 50 év alatt megjelent műveknek felsorolása, amelyek európai nyelveken Magyarországot ismertetik, alig néhány oldalra terjed. Igen súlyos mulasztások terhelnek minket ezen a téren. Okait itt feltárni nem szükséges, hiszen köztudomásúak. A való tény az, hogy diplomáciailag, irodalmilag, publicisztikailag

terra incognita vagyunk ma is és bizonyos, hogy mai világközi helyzetünket jóformán ennek köszönhetjük. Mert eltekintve attól, hogy a kiegyezés óta Magyarország állami egyénisége az osztrák diplomácia jóvoltából teljesen elsikkadt és hogy nemzetiségeink céltudatos aknamunkája a magyarságot állandóan hazug és hamis színekben tüntette fel a világ előtt, önmagunkat sem oldhatjuk fel azon kemény vád alól, hogy a magunk részéről semmit sem tettünk, még a semminél is kevesebbet ezeknek a részben passzív, részben aktív, ellenünk irányzott akcióknak ellensúlyozására. Nagyúri nemtörődomséggel vettük tudomásul, hogy még szövetségeseink is, pld. az Alldeutschok egész rágalomhadjáratokat indítottak ellenünk, hogy Scotus Viator nagyszabású céltudatos publicisztikai működést lejtett ki annak a bomlasztásnak felidézésére és előmozdítására, amely azután Trianonban bekövetkezett. Soha egy cáfoló iratot közzé nem tettünk, soha ellenbizonyítékokkal fel nem léptünk, soha a külföld jóindulatú közvéleményét magunk számára célravezető eszközökkel megnyerni nem törekedtünk. Szinte megdöbbenő, hogy vezető államférfiainknak mily kevés érzékük volt eziránt a fontos ügy iránt.

Így azután szerencsésen odáig jutottunk, hogy ellenségeink valósággal a világ békéje egyik legfőbb akadályának, a világháború egyik fő okozójának tartottak minket és ennek konzekvenciáit velünk szemben a trianoni békeokmánnyal vonták le. Mert az utóbbi években közzétett memoire-munkákból és okmánytárakból kétségen kívül megállapítható, hogy mai helyzetünk nem annak a ténynek következménye, hogy politikai konstellációk folytán a hármass szövetség érdekében harcoltunk, hanem annak, hogy a háborút megelőzőleg az egész világ előtt megrágalmaztak bennünket.

Ez a Társaság jóformán az egyetlen intézményünk, mely a nyugati népek mentalitásának megváltoztatása jegyében megalakult. Itt tehát nem kell bővebben fejtegetni, hogy mi még most is, amikor már a nagy nemzetek is kezdik belátni a békeszerződések fenntartásának lehetetlenségét és egyedüli módnak a revízió jelentkezik, mi még most is a világ legelfeledettebb népe vagyunk, valóságos quantité négligeable, amelyről szó sem esik, ha az igazi reparációkról, a döntőbíróági szerződésekről, a biztonságokról, igazán pártatlan fórumok és instanciák megalkotásáról van szó és amelyről megfélelkezik Baldwin és Lloyd George, Chamberlain és Coolidge. amikor nyugati és keleti, szerinte átkozott (damned) határok kiigazításáról beszélnek.

Hiszen igaz, hogy a gondviselés jóvoltából van néhány magyar államférfi, akiknek szereplésükkel a hivatalos fórumok rokonszenvét és tágabb körök érdeklődését is sikerült a magyarság iránt megnyerni, ezek között elsősorban ennek a Társaságnak kiváló elnökei és maga a magyar állam ezidőszerinti hivatalos reprezentánsa, a miniszterelnök. De ezek a javunkra eső körülmények mégis csak ideig-óráig képesek a közvélemény figyelmét megragadni. Nekünk oly foganatos eszközökkel kell a magyarság ügyét a külföldön szinte intézményszerűen beállítanunk, oly alapokat kell teremtenünk a külföld rokonszenvének megnyerésére, hogy azután meglegyen az érzék annak a világ törté-

nelében páratlan, valóságos Justizmordnak felfogására, illetve megérzékeltetésére, mely Magyarországgal szemben a trianoni szerződéssel történt.

Ezek közt az eszközök között a legfontosabb a magyar műveltségnek, fensőbbrendű irodalmának és tudományának megismertetése a külfölddel, örökbecsű, a divatnak alá nem vetett, valóban értékes könyvek útján.

Mert rendes harci eszközökről mi, a kicsi és megnyomorított nemzet a mai fegyveres konstelláció mellett igazán nem beszélhetünk. Mikor ma Európában egymillióval több katona áll fegyverben, mint a háború előtt és mind e nagy katonai létszám jóformán a maga teljességében ellenfeleink oldalán áll, mikor a három és fél magyar hadtesttel szemben, magának a kis ententenek 95 hadteste áll, tehát majdnem harmincszoros túlerővel állunk szemben, nem tekintve a háború technikai eszközeit, amelyek felett egyáltalában nem rendelkezünk, amelyeknek gyártásától el vagyunk tiltva, mikor a népek önrendelkezési jogát velünk szemben úgy értelmezik, hogy 6,400.000 fegyverben álló katonával veszik körül a 35000-es létszámú, természetes határaitól megfosztott Magyarországot, akkor a mai helyzetben más reményünk nem lehet, mint az, hogy a világ lelkiismeretét lehetőleg felébresztve, a figyelmet magunkra fordítsuk akkor, amikor maguk a győztes államok is gazdasági tekintetben a békék katasztrófáját nyögik és azok revíziójának gondolatával foglalkoznak.

Eredményt másként, mint a szellemi felvilágosítás útján, nem érhetünk el. Ma nem tehetünk egyebet, mint meggyőzni a világot arról, hogy vagyunk, élünk és élni akarunk, hogy van magyar probléma, mely megoldásra vár, nemcsak a magunk érdekében, hanem azért is, mert e megoldás nélkül e földrész nyugalma és békéje el sem képzelhető.

Erre a mai atmoszférában egyedül lehetséges *józan reálpolitikára* kell összes meglevő erőnket koncentrálnunk, ennek szolgálatába kell állítanunk erkölcsi és anyagi javainkat, mert ez az egyetlen út, melyen célhoz juthatunk.

II. Az egyetlen fegyver.

Ennek a reálpolitikának legértékesebb eszközei szellemi értékeink, ideális javaink. Ezek között legelsősorban a jó könyv *az egyetlen fegyver, mely kezünkön megmaradt*. Szellemi életünknek, kulturális felkészültségünknek bizonyítéka, világközi jelentőségünk és értékünk eleven dokumentuma. Ezzel a fegyverrel vívhatjuk meg a harcot, ezzel hódíthatjuk vissza határainkat, ezzel állíthatjuk helyre Nagy-Magyarországot.

A könyv az állandó agitációs eszköz, mely szolgálatunkra áll. Független a világpolitika folytonos áramlásától, mely ma ilyen, holnap amolyan nézetet vált ki a politikában, publicisztikában, érzésben és gondolkodásban.

Hogy a könyv kultúrpolitikai tekintetben mit képes elérni, azt tapasztalhattuk azokon az eredményeken, amelyek velünk szemben a kül-

földi propaganda során a háború alatt jelentkeztek. Még a fegyverek csörgése közepette is az angol irodalmi propaganda volt a leghatékonyabb fegyvere a hadviselésnek. Ennek csodálatos képét tárja fel lord Northcliffe-nek jelentése a *Crewe-ház* titkairól. (The secrets of the Crewe-House.)

A könyv biztos eszköz a tömegek befolyásolására. A legjobb eszköz, amellyel valamely eszmét beleszugerálhatunk a szellemekbe, a leghatékonyabb propaganda-mód valamely véleménynek, felfogásnak, gondolatnak általános elterjesztésére.

Arra alkalmas könyvekkel, különösen kiváló szépirodalmi alkotásokkal, az összes népekkel meg tudjuk magunkat értetni, kellő szervezés és terjesztés mellett az egész világon óhajtott és kívánatos atmoszférát meg tudjuk teremteni.

Az irodalomnak erről az átalakító hatásáról mi magyarok legjobban meggyőződhattunk az orosz irodalomnak nemzetünkre gyakorolt befolyása révén. H ma élő nemzedék még tudja, hogy az 1849-iki orosz beavatkozás folytán minő gyűlölet és érthető boszúvágy töltötte el a lelkeket az ellen a nemzet ellen, amely tisztán imperialisztikus célokból segédkezet nyújtott a mi elnyomásunkhoz. Éveken át lappangott ez az érzés a magyarságban, míg aztán a nyolcvanas és kilencvenes években Tolsztoj, Dosztojevszkij, Gogoly, Puskin, Lermontov, Turgenyev, Goncsárov, Csehov teljesen átalakították a magyar gondolkodást az oroszok irányában és dacára annak, hogy a világháború alatt mint legnagyobb és legveszedelmesebb ellenségünkkel álltunk szemben az oroszokkal, mégis, megismerve az orosz nép lelkét nagy íróinak munkáiból, a gyűlölet és boszúvágy megértéssé és rokonszenvvé változott.

Van a modern kornak még sok más propagatív eszköze, sajtóban, képes ábrázolásban, élő szóban, a nagyszerűen kifejlett modern mozgószínházban, maholnap a rádióban, de egyik sem olyan hatásos, állandó értékű, mint a könyv, mely minden korlátozástól menten állhat tisztán annak a célnak szolgálatában, amely célt az írója maga elé tűzött.

Örülünk mi magyarok, hogy a könyvnek ily hatalma van, mert szerencsénkre kiváló irodalmi értékekben gazdag irodalmunk van, melyet az új honfoglalás sikere érdekében igénybe vehetünk.

A nagy magyar tehetségek, élők és holtak, jellegzetes, értékes munkáit vigyük ki külföldre és törekedjünk őket a külföldi irodalmak *standard* birtokállományába behelyezni. Nem könnyű feladat, de méltó a fáradságra. Nem egyszerű, de eredménnyel biztató. Nem gyors sikerű, de állandó és biztos hatású.

III. Jókai értéke.

Hogy teljes sikert arathassunk, küldjük előre úttörőnek, pionírnak, zászlótartónak a legnagyobbat közülük, *Jókai* Mórt. Ő vigye magával az egész magyarságot és gazdagítsa alakjaival, leírásaival, eszméivel, gondolataival az egész világot.

A Jókai könyvei olyanoknak mutatják a magyarságot, aminő.

Történetében, jellemében, gondolkodásában, erényeivel és hibáival együtt. Kitűnik belőlük, hogy mindannak az ellenkezője igaz, mint amivel ellenségeink telekürtölték a világot. Kitűnik, hogy nincs a világon nép, amely oly békében és egyetértésben élne az őt körülvevő és közéje szórt idegen fajokkal, nemzetiségekkel, mint a magyar, kitűnik belőlük, hogy a jövevény népek, a bevándorlottak, a magyar királyok által behívott népek sehol a világon nem érezték magukat oly otthonosaknak, mint ebben az új hazájukban, sehol nem élveztek annyi szabadságot, annyi privilégiumot, sehol nem tapasztalhattak annyi szeretetet, annyi megértést, sehol nem fejlődhettek annyira saját önállóságuk irányában. Kitűnik belőlük egy egész ezredév perspektíváján keresztül a rágalom-hadjárat egész hazug volta, kitűnik belőlük, hogy mi nem vagyunk „les opresseurs des Nations” — hanem ellenkezőleg, baráti, testvéri viszonyban éltünk évszázadokon keresztül némettel, tóttal, ráccal, oláhval, ruténnel, örménnyel, még törökkel, tatárral is és, hogy Magyarország *az egyetlen pont az egész világon*, ahol kedvük szerint megmaradhattak németnek, tótnak, rácnak, oláhnak a népmilliók — sokkal jobban, mint mai gazdáik alatt.

Jókai könyvei olyanoknak tükrözik a magyar népet és a magyar földet, aminő egymásrautaltságukban, egymás szeretetében, egymás iránti ragaszkodásban. *A Jókai könyvei vigyék ki ezt a magyar népet és ezt a magyar földet hódító útra, ki a világba.* A Jókai Új földes-urának alapeszméje: „Magyarország fel fog támadni, mert a magyar föld az ellenséget is magyarrá varázsolja.” A Jókai könyveivel kivitt magyar föld atmoszférája odakünn is baráttá változtatja át ellenségeinket és minél több nemzetnél indul hódító útjára, annál kedvezőbb a mi helyzetünk, annál biztosabb a mi sikerünk.

És ne higgye senki, hogy belőlem most a Jókai centennárium behatása alatt a Jókai-kultusz katonája beszél. Ha mi a Jókai munkáit kellő formában külföldre visszük és ott sikeresen elterjesztjük, nem Jókai-kultuszt csinálunk, hanem a legtermészetesebb, helyesen önző magyar nemzeti politikát. Jókainak nincs szüksége a külföldön való körüihordozásra, ő ezt már életében elérte, de nekünk van szükségünk, ha jó külpolitikát akarunk csinálni, Jókaira, illetve az ő munkáira, hogy azokkal és azok útján érjük el céljainkat.

Es ne higgyünk azoknak, akik hyperesztetizáló negélyezéssel Jókait nem tartják alkalmasnak arra, hogy részünkre külföldön rokonszenvet hódítson, mert ezek szerint az ő epikai hitele nincsen jól megalapozva, az ő emberei és elképzelései túlságosan fantasztikusak, túlságosan valótlanak, némely megállapítása, meghatározása nem eléggé exact és ezzel, mint ők mondják, Jókai „máris kiesik kivált a nyugati világból”.

Hiszen volt idő a múlt század utolsó negyedében, amikor bizonyos irodalmi irányok lármás befolyása és szuggesztív hatása alatt állt az olvasóközönség egy része és valamely új bizonytalan modernségre esküdött fel, mely összes kiágazásaival ephemernek bizonyult — de Jókai művei győzelmesen megállottak akkor is, mert egy nagy és fölötte fontos jellemvonásuk van, az, hogy mindig érdekfeszítők, sohasem unalmasak, mindig megragadják az olvasót és bűvkörükbe vonják

és akar angol, akár német, akár orosz, akár magyar, mindenki egyaránt lélekzetviasszafojtva olvassa őket.

Becsüljük meg elsősorban magunk is jobban Jókait és ne higyjünk ezeknek az esztetizáldknak, akik Jókai világai: a naturalizmus szabványaihoz mérték és azután az ő alakjaira nézve a csak angyalok és csak ördögök teóriáját állították fel, de amellett kénytelenek bevallani, hogy mellékalakjaiban és kisebb novelláiban olyan realista, aminő még az oroszoknál is alig található. Ne higyjunk ezeknek a tendenciózus bírálóknak, higyjunk inkább Jókainak, aki maga mondja: „hogymond kívüli alakokat, szokatlan helyzeteket rajzolok : az nem teszi sem a tárgyat, sem az egyént lehetetlenné, én azokkal együtt életem és ami exorbitáns fantáziának látszik, az visszaemlékező tapasztalat többnyire⁴.”

Es ne higyjunk azoknak sem, akik azt mondják, hogy Jókait nem lehet népszerűvé tenni az idegen népeknél, mert túlságosan magyar, inkarnátusan nemzeti, alakjaiban, tárgyaiban, felfogásában. Hogy Jókai nem olyan, mint például Balzac, nem általános emberi típusokat rajzol, hanem speciálisan magyar típusokat. Hiszen éppen ez az, ami az érdeklődést felkelti az író iránt. Ha Jókai úgy írt volna, mint Balzac, akkor ő egy Balzac-epigon vagy utánpótlás lett volna és nem Jókai, de mivel úgy írt, ahogy írt, ezért, éppen ezért különleges világérték.

Es azoknak sem higyjunk, akik azt kérdezik, mit akarunk mi kis nemzet? Minket nem fogad majd be sem az angol, sem a francia vagy más nyugati nemzet. Azok gazdag irodalmukkal nincsenek reánk utalva, különben is féltékenyek a maguk íróira és nem szívesen látják az idegen inváziót. Az igazán nagy íróval szemben ez a különben némileg jogosult ellenvetés nem áll meg. *Az a kérdés, van-e irodalmunkban olyan ériek, amelyről a világnak tudomást kell vennie.* Az igazi értéket szívesen fogadja minden nemzet, amint azt számos példával lehetne illusztrálni éppen korunk angol, francia, német, olasz könyvtermelésében. De legjobb bizonyítéka ennek az északi népeirodalmának elterjedése egész Európán végig.

Björnson, Knut Hamsun, Jacobsen, Strindberg, Ibsen és Lagerlöf egy nagy irodalmi vezérférfiúnak, európai tekintélyű kritikusnak, Georg Brandesnak propagatív munkája révén elterjedtek minden nyelven, az egész világon és ezeknek az íróknak a munkáiból az egész világ megszerette a skandináv népeket, bizonyos fokig szellemi hatása alá került a nálunknál számra jóval kisebb svéd, dán, holland, norvég nemzeteknek és élvezettel üdült azok józan életfelfogásán és becsületes erkölcsi világán.

A nagy elbeszélő' mindig nagy elbeszélő marad és az emberiség sohasem fog megszűnni a nagy elbeszélők műveit olvasni, csodálni és élvezni, nevezzék azokat Dickensnek, Flaubertnek, Balzacnak, Tolsztojnak vagy Jókainak.

De ennek a mi nagy elbeszélőnknek még különleges passzusa is van az emberiség szívéhez: eszményi iránya, erkölcsi tisztasága, gondolatainak fensége, költői érzéseinek szépsége, derűs humora, nagyszerű emberszeretete, mindezek a költészetében rejlő örök szépségek és felséges hite az örök igazságnak, az ideáloknak végső

diadalában. Ezek iráni fogékony minden nemzet, a világ minden tájékán, minden éghajlat alatt Ezek megnyitják az utat Jókai Mórnak az emberiség szívéhez, elméjéhez és jobb érzéséhez és ezek hódítják meg a nagy világ minden pontján a fiatalokat és az öregeket, a férfiakat és az asszonyokat, a Jókai költészetének és a Jókai nemzetének, amint azt oly gyönyörűen megjövendőli *Herczeg* Ferenc fókai Mórról szóló egyik írásában, midőn meglátja a született mese-mondót, Jókait ott ülni a „bagdadi vagy damaszkuszi mecsetek lépcsőjén, amint fáradhatatlanul mesél az utca népének és a katona megfélemlézik a szolgálatáról, az inasgyerek a mesteréről, a vőlegény a lakodalmáról, mind ott ülnek a lába elé terített gyékényen és szomjas füllel hallgatják”.

IV. A fordításokról.

De ennek a hódító útnak egy nagy és nehéz előfeltétele van. A Jókai munkáit azokkal a szépségeivel, amik a mi szemünkben tündöklővé teszik őket, a stílusnak és a nyelvnek azzal a bubájával visszaadni csak úgy lehet, ha kongeniális fordításokban jutnak el más nemzetek irodalmába. Az pedig igen nagy és nehéz dolog. Merem állítani, hogy Jókai munkái jóformán egyetlen nyelven sem jelentek meg csak némileg is hozzá méltó fordításokban. Egyik könyvemben kimutattam ennek okát. Erre bővebben most rátérni nem akarok, mert hiszen feladatom megvizsgálni azt, miként lehet egyáltalában a jövőben magyar könyv részére jó fordításról gondoskodni. De azok részére, akik nagy európai műveltséget akarnak fitogtatni azzal, hogy Jókait magát leszállítják az európai nívóról, legyen szabad arra utalnom, hogy minő nagy hatása lehetett Jókai költészetének éppen az európai nagy és művelt közönségre, ha azok mellett a végtelenül gyatra, sokszor érthetetlen, teljesen művészietlen fordítások mellett is, amelyekben könyvei megjelentek a külföldön — egyáltalában hatást tudott gyakorolni a közönségre és a külföld szemében is oly nagy írói nimbuszt szerezni.

Ezt a talán legnagyobb hódítását Jókainak, igen helyesen ismerte fel az élesszemű *Mikszáth* Kálmán is, aki a Jókai-művek fordításairól a következőket írja:

„Éppen a legragyogóbb tulajdonságai, a természetesség, az elevenség, a humor, a graciditás és a nyelv csodálatos muzsikája elpusztulnak, vagy legalább elhalványodnak, míg ellenben hibái, a fantasztikus, szertelen mese, a kompozíció egyenetlensége és a lélektanilag hibás alakok épségben maradnak. És hát ebből látni, mekkora nagy legény ő! Egy író, akinek jóformán csak a gyengébb tulajdonságait viszik ki a külföldre és aki azokkal is ott ragyog a legnagyobbak közt!”

De a nagy elismerés és ragyogás mellett is Jókai művei éppen a rossz fordítások miatt kikerültek lassan az eleven forgalomból és most nekünk kell gondoskodnunk arról, hogy célravezető eszközökkel megindítsuk a Jókai-művek renaissanceát ott, ahol az a nemzeti szempontokból elsősorban kívánatos.

A Jókai fordításai azért rosszak, mert akik ezeket készítették, nem

tudtak magyarul és nem értettek meg a költőt. Egyébként legnagyobb részük másod- és harmadkézből vett fordítás. A fordítások alapeleme, hogy eredetiből kell fordítani, nem másodkézből és hogy azt, amit lefordítunk, jól meg is értsük, ismernünk keli azt a nyelvet, amelyről fordítunk, de jól, igen jól kell tudnunk azt a nyelvet, amelyre fordítunk. És minthogy egy nyelvet úgy megtanulni, minden árnyalatával, minden finomságával, ahogy az ember az ő anyanyelvét ismeri, szinte a lehetetlenségek közé tartozik, a magyar könyv fordítója soha sem lehet magyar születésű ember, hanem mindig annak a nemzetnek fia kell, hogy legyen, amely nemzet nyelvére lefordítjuk a munkát. Mindamellet *otthon* kell lennie annak a fordítónak abban a milieuban, amelyben a munka mozog és ismernie kell a tárgyakat, az embereket, a hátteret, a viszonyokat. Aki Jókait akarja fordítani, annak ismernie kell a magyar nemzetet nem könyvekből, de az életből, ismernie kell a magyar földet nem leírásból, de valóságból.

V. Mi a teendő?

Ebben a néhány mondatban fel van tárva minden nehézség, amely szinte lehetetlen feladatnak minősíti azt a kívánságunkat és azt az érdekünket, hogy Jóknak és más magyar íróknak kiválóan jeles munkáit idegen nemzetek irodalmába átplántáljuk. De azért, hogy nehéz a feladat, nem kell lemondanunk róla, hanem annál nagyobb igyekezettel törekedjünk a nehézségek elhárítása útján a célt elérni.

Megint csak Brandesre hivatkozom, aki éppen rövid idővel ezelőtt fejezte ki afeletti sajnálkozását, hogy a magyarok mennyire szerencsétlenek abban a tekintetben, hogy senki sem érti nyelvüket és ezért nem tudják kijuttatni a világba, kiváló szellemi kincseiket jó fordításokban.

Ezen a bajon, vagy Brandes szerint ezen a szerencsétlenségen csak egy módon lehet segíteni, gondoskodnunk kell róla, *hogy arra alkalmas? képzett külföldi fiatal írók megtanulják a magyar nyelvet, abból a célból, hogy képesek legyenek kiváló magyar irodalmi műveket a maguk nyelvére átültetni.*

Ez a feladat nehéz, de nem lehetetlen. Nekünk mindent el kell követnünk, hogy ezt a célt elérhessük. Ha a nagy íróink munkáiban rejlő szellemi kincseket a magyarság javára kamatoztatni akarjuk, semmiféle nehézségtől nem szabad visszariadnunk, bízó lélekkel hozzá kell látnunk azoknak az előfeltételeknek megteremtéséhez, amelyek célra vezetnek.

Gondoskodnunk kell tehát arról, hogy legyenek angolok, franciák, németek, olaszok, később esetleg más nemzetek fiai, akik alkalmasak magyar irodalmi munkák hazájuk nyelvére való átültetésére. Ez a gondoskodás másképp nem történhetik, mint hogyha ezt az ügyet állami feladatnak tekintjük, mert ilyen akcióknál csak az állam rendelkezik azokkal az eszközökkel, amelyek a megvalósítást lehetővé teszik és csak az állam építheti ki ezt az ügyet akként, hogy az az állandóságnak és kitartásnak minden attribútumával fel legyen ruházva. Azt, hogy fiatal íróemberek, angolok, franciák, németek, olaszok

eljöjjenek Magyarországra, itt éljenek, egy, két, három évig, megtanuljanak magyarul és megismerjék az itteni viszonyokat, másként elérni nem lehet, *mint megfelelő tanulmányi stipendiumok útján.*

Ez nézetem szerint az egyedüli célravezető út, hogy jó fordítókhoz és hű, művészi, jó fordításokhoz jussunk.

Ha idáig leszünk, aminek első etappeit is csak néhány éven belül érhetjük el, akkor rendelkezésünkre fognak állani minden országban előkelő és megértő külföldi kiadók is, akik készséggel fognak vállalkozni irodalmi értékeink közrebocsátására és sikeres terjesztésére. Ezeket az írókat és ezeket a kiadókat egyébként is minden vonatkozásban nemzetünk lelkes barátjaiul fogjuk tekinthetni.

Ha számba vesszük irodalmi értékeinket, nemzeti öndicsekvés nélkül, de önbizalommal megállapíthatjuk, hogy tekintve fejlődési éránk rövidségét és numerikus helyzetünket, mi több tekintetben aránylag gazdagabbak vagyunk más nemzeteknél, ne kételkedjünk magunk ebben az igazságban, mely teljes fényében ki fog derülni akkor, amikor a nagy magyar tehetségeket, a tegnapiakat, a maiakat és a holnapiakat majd ki fogjuk vihetni a világba.

Nekem az az érzésem, hogy a jelenlegi kultuszminiszter úr, aki új középiskolai tantervében gondoskodott arról, hogy a magyar fiatalság megtanulja az idegen nyelveket, hogy így a kapcsolat Magyarország és a külföld között intenzívebbé *legyen* tehető, örömmel fel fogja karolni ezt a gondolatot, mely ugyanabban az eszmeirányban mozog és mindenesetre gyakorlati megoldása annak az igen fontos kérdésnek, melyet jelen előadásomban vázolni volt szerencsém. Hiszen nálamnál jobban és praegnansabban fejezte ki a jelenlegi kultuszminiszter úr, *gróf Klebelsberg* Kunó Jókait méltató egyik beszédében, azt, hogy a múltban is

„A magyar diplomata és a magyar politikus helyett a magyar költőnek és a magyar tudósnek, Petőfinek, Eötvösnek és Jókainak kellett a világ előtt a magyar nemzet hivatása mellett tanúságot tenni. A kultúrának ez a maroknyi pár embere volt a világ előtt a mi ügyvédünk, a mi védelmezőnk”.

Hogy azok lehessenek a jövőben is, még pedig a megsokasodott és nagyobb feladatokkal szemben, megfelelően felkészülve, ahhoz az első lépés a mellőzhetetlen előfeltételek megteremtése. A magyar kormánytól, elsősorban kultúránk hivatott őrétől függ ez elsősorban.

Részletekbe a keresztülvitel módozatainak tekintetében itt nem akarok bocsátkozni, mert meg vagyok győződve arról, hogy az arra illetékes tényezők, elsősorban maga a kultuszminiszter úr ennek a kérdésnek minden nehézségét is számbavéve, meg fogja találni a megoldás helyes útját. *A fődolog az, hogy minél előbb fogjunk hozzá, lélekkel, meggyőződéssel és lelkesedéssel.* Tartozunk ezzel magunknak, a magunk állami céljainak, a magunk jövőjének, de tartozunk a külföldnek is. Mert el fog jönni az az idő, amikor mégis csak fel fog vetődni az a kérdés, amelyet a nagy francia történetíró, Michelet már felvetett egy ízben a magyar nemzettel szemben: „Mikor fogjuk adóságainkat megfizetni ennek az áldott népnek, a nyugat megmentőjének”?

Ei feg jönni annál bizonyosabban, mert a világ lelkiismerete most majd kell, hogy feltegye a másik kérdést is: „Mivel fogjuk helyrehozni azt a bűnt, amelyet elkövettünk azzal a nemzettel szemben? *Minő elégtételt fogunk neki adni?*”

Mi ezekre a kérdésekre csak úgy leszünk képesek a kellő választ megadni, ha rá tudunk mutatni a maga teljességében arra a nemzeti élettartalomra, amely a mi nagy íróink munkáiban, különösen a Jókai oeuvrejében a maga teljes fényében visszatükröződik és amelynek teljes helyreállítása az egyetlen elégtétel, amelyet a világ nekünk nyújthat.

Révay Mór János.